

Miami arriba a Besalú

Miami arriba a Besalú

JOAN VILA

Fa una setmana el servei d'estudis de Pimec va publicar l'informe del mes de febrer sobre la competitivitat de la indústria catalana. Quan es parla de competitivitat d'un sector econòmic sovint se ceneix la discussió només als costos laborals i això no és correcte. Aquí mateix he explicat que la configuració de costos industrials és la suma de molts elements que hi intervenen. A títol d'exemple explico que, si a Catalunya tinguéssim el preu d'electricitat d'Alemanya -el pes de la mateixa sobre la fabricació del nostre producte passaria del 9% al 7,5%-, els costos generals podrien pujar un 11%. És a dir, per mantenir els mateixos preus amb l'electricitat més alta hem de sacrificar un 11% dels costos

generals, on s'inclou la mà d'obra. Està clar que en altres sectors menys intensius en energia això no va així, però hi haurà altres components de més importància que els afectaran.

L'informe de Pimec explica que el cost laboral a Catalunya el 2013 va ser de 25,0 €/h, una mica per sobre de la mitjana de la UE-28, que és de 24,7 €/h. Dins d'aquest cost, el salari és un 1,9% inferior, mentre que la cotització social és un 2,5% superior. Està clar que, si ens comparem amb els nostres competidors més directes, els costos laborals de Catalunya són bons. A França el cost laboral és de 36,8 €/h, a Itàlia, de 28 €/h, a Alemanya, de 36,5 €/h, a Anglaterra, de 22,5 €/h i a Portugal, de 10,1 €/h. Però, com hem dit, aquest factor no és l'únic que configura la competitivitat d'una economia.

L'electricitat és un exemple clar de com una mala regulació i una mala política energètica pot perjudicar la indústria local. Segons l'estudi que vam fer a Pimec, el cost de generació elèctrica a Catalunya és un 30% inferior al del conjunt d'Espanya, aproximadament la mateixa distància que hi ha entre Espanya i Alemanya. És a dir, una Catalunya independent tindria el preu de l'electricitat com a Alemanya. El preu del gas és semblant al de la resta de països pel fet que és un mercat global, mentre que el preu del gasoil és més baix que a la majoria de països europeus.

Pel que fa al lloguer del sòl o de l'immoble industrial, a l'àrea de Barcelona el preu és de 3,5 €/m² per mes, xifra sensiblement inferior a la majoria de països europeus.

Quant al cost del crèdit bancari, si s'examina per a crèdits inferiors a 1 milió d'euros, a l'any 2013 el cost del crèdit era del 5,1% anual, xifra molt més elevada que la de la mitjana europea. Però aquí hi hauríem d'afegir la disponibilitat d'accés a crèdit industrial i amb quins períodes màxims d'amortització del mateix es té accés. En un cost hi intervé el concepte d'amortització que depèn de la vida dels equips i, en gran part, del període de retorn del crèdit. Així, entre un període d'amortització d'un crèdit de 5 anys a un altre de 10 anys, el cost per producte fabricat és el doble. I no us dic res si el període arriba un dia a ser de 15 anys -com va ser a Alemanya. Quan ens ve a visitar algun banquer i ens diu que el problema és que les empreses són massa petites, els dic, "Mira'm als ulls. Et sembla que ens agrada ser petits? No et plantejges que amb crèdits a curt termini no es poden finançar segons quines instal·lacions industrials?"

L'informe Pimec compara també el valor afegit per hora treballada, doncs que el cost per hora sigui baix no vol dir res si al costat no s'és eficient en la feina. Si Espanya té un VAB de 39,1 €/h, Catalunya produeix 42,5 €/h, França, 43,8 €/h, Alemanya, 51,1 €/h, Anglaterra, 34,8 €/h, Itàlia, 30,7 €/h i Portugal, 15,8 €/h. Des d'aquest punt de vista Catalunya està ben posicionada per atrapar França i enfilat direcció cap a Alemanya amb

productes de més valor afegit.

L'estudi de Pimec conclou amb una comparació amb un índex de competitivitat per al 2013. Prenent el valor d'Espanya aquell any com a 100, Catalunya té uns costos de 102,7, és a dir, un 2,7% superiors. Aquests costos són inferiors entre un 10 i un 15% als d'Itàlia i França, mentre que ho són entre un 25 i un 30% respecte a Alemanya i les economies Bàltiques com Dinamarca. Evidentment els costos de producció de Catalunya són superiors als d'economies més modestes, com les de Portugal, Grècia o Polònia.

Caldrà fer el mateix exercici per a l'any 2015 quan hi hagi les dades; estic convençut que la posició catalana haurà millorat notablement respecte a França i Itàlia, els nostres socis i competidors més directes.

L'informe de febrer és oportú per recordar en quins punts és feble l'economia catalana, en un 30% en el preu de l'electricitat, en 2,5 punts de la cotització social i en el servei bancari, tant en interès i comissions com en els períodes d'amortització.

Tota aquesta foto està a punt de fer un tomb important per les condicions internacionals: en 3 mesos la relació dòlar/euro ha passat de 1,39 \$/€ a 1,05 \$/€. Perquè ho entengueu, en el nostre cas és el valor equivalent al cost del transport a Estats Units, és a dir, com si Miami hagués arribat a Besalú.

D'aquí a dos anys l'economia del nostre territori no la coneixerà ningú.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/03/15/miami-arriba-besalu/714502.html?utm_source=rss